

a překládal z řeckého na jazyk slovanský a sepsal knihy mnohé i sebral.¹⁾

Kláster sv. Prokopa na Sázavě bylo štípení domácí, abychom tak řekli, poslední větev na kmeni usazeném a pěstovaném někdy sv. apoštoly slovanskými na Moravě a v Čechách. Dobře-li nás spravují prameny 12. století, založil sv. Prokop ústav svůj na řeholi sv. Benedikta, což by pokládati bylo za rouh oné větve v pozmeněném ovzduší tehdejšího života církevního v zemi naší. Užívaly zajiště sbory benediktinů již od r. 748 zvláštní výhody, že právomoc diecézních biskupů na ně se nevztahovala, tudíž i biskupové za místní ústrojí jejich metropolitům neodpovídali. Biskup Šebíř požehnal sice opatovi, ale o správu kláštera nemohl a nesměl rozhodovati.

Tázeme-li se po stránce obřadoslovné kláštera sázavského, odpověď máme toliko o řeči, že byla slovanská, ale jakým způsobem vedla se liturgie, východním či západním, toho v jistotě doptati se nelze. Letopisec sázavský ničeho nepraví,

¹⁾ Nestorův Letopis; hl. 55. Letopisec sám byl od r. 1084 mnichem pečerského kláštera v Kijevě a psal, jak známo, kroniku svou jazykem slovanským až do r. 1113.

zdali bohoslužba mnichů slovanských se lišila kromě jazyka i modlitbami, zpěvem a obřadem, nýbrž všechnu váhu klade na rozdíl řeči. Přijetí pravidla sv. Benedikta v tehdejší rozvoji jeho svědčí pak spíše k obřadu západnímu nežli východnímu. V té příčině rozhodoval by nejlépe ráz knih slovanských na Sázavě někdy běžných, jenže pohříchu o památky tak vzácné připravila nás zloba závistníků.

Ve spise dra Neuwirtha částo dobíhá řeč ke klášteru sázavskému, a to nejprve, aby zapřena byla souvislost jeho s dílem Metodějovým a církví slovanskou. Ale co máme souditi o vývodech spisovatelových, když konečně sám přiznává, že slovanská liturgie mohla také na díle proniknouti do Čech z Moravy, ač proti latinskému ritu neobdržela tu vrchu? Klášter Sázavský a slovanští mnichové jeho jsou jinak řečenému badateli zjevem nevysvětlitelným, tak že nemůžeme udati, kdy a odkud onino mnichové do Sázavy přišli a kam poslední jejich »přivrženci« se poděli.¹⁾

¹⁾ Neuwirth: Geschichte der christl. Kunst; str. 30 n.

(Pokračování.)

Kamýcká matrika z r. 1617.

Sděluje Ed. Šittler.

Me. farním archivu Nechvalickém chová se zajímavý sešit 10 tuhých listův, z nichž tři jsou prázdné, ostatních 7 pak hustě popsáno výňatky ze staré utrakvistické matriky, založené Kamýckými faráři pod obojí r. 1617.

Opisy tyto nesou v čele slova: »Extract z gedanie staré knihy zadusní, aneb Matrici, chramu Panie Kamejského se tejkající, z které ale k spatření jest, žie tehdaž Knieži té staré wíry, pod obojí se jmenující, býti museli; jakž následuje Slowo od Slowa takto se wynachází.«

Jakým divným během do Nechvalic se dostala tato listina, těžko povědět. Psána jest dosti zřetelým švabachem — jakž na počátku století 18. již jen starcové asi psávali, a takovým též pravopisem.

Původcem jejím jest některý snad úředník panský na Chlumci — jakž se

na poslední straně okazuje, kde jakoby na pověření jinou rukou — Chlumeckého purkrabího — připsáno: »Extractum v Chlumci dne 25. Maji 1729.« a přidány podpisy úředníkův: Jan Sojovský, purkrabí; Jan Jos. Willion, obroční; Josef Joh. Windt, kontrolor; Jos. Mates Süßling, pojezdny. Také všude patrný jsou známky ruky opravující — ruky purkrabího, jenž bez pochyby sám opis s originálem porovnával a co chybného našel opravoval.

Založena jest matrika tato l. P. 1617., jakž udává výpis: »Kniha tato při dokončení leta Páně 1617. darována jest záduší Kamejskému do kostela, jenž slove Matky Boží, od urozeného a statečného rytíře Pana Voldřicha Myšky ze Žlunic na Kamejku nad Vltavou a Obděnicích: k tomu, aby do ní jména křtěných dítek; též potvrzených lidí k svatému manželství; i lidí pohřbených za-

pisována byla: pro přítomnou i budoucí paměť.»

Privédl s sebou též pan Myška z Prahy luteránského kazatele — jehož nauku byl sobě oblíbil — a vystavěl mu při samé řece dřevěný kostelík. Utrakvisté zůstali sice v užívání starého farního chrámu, ale jich farář, obávaje se právem, že mu nový »kněz« ovečky jeho upíratí bude, zakládá matriku »pro paměť« — kdo komu patří!

Kdo první do matriky této zapisovali, povídá »extrakt«:

»Do níž začal psáti kněz Jan Aëtius Landškrounský, byv tu toho času farářem. Druhý zapisoval do ní kněz Pavel Sabinus Strážnický též farář neb správce Kamejský, byv tu správcem půl čtvrtá leta.«

Ba že stávali se vesměs asi tehda kněži utrakvističtí, pokud sami ještě víře své věrni ostali — zanechávající farářování, že neměli komu — pouhými správci obročí. Lid asi opouštěl i ten zbytek víry, hrna se za novotou.

A tu věru údivem nás naplňuje, že:

»Poznamenání dítek křtěných, od leta Páně »1617« až do leta »1623« jenž zapsaných se vynachází . . . 294 obnáší.« Bylať ovšem farní osada Kamejská — jak uvidíme — rozsáhlá dosti. Přeci jen patrno, že lid Kamejský faráři svému větší částkou věren ostával a za novým se netáhl.

Ten, kdo vypisoval ty, což zvláště se mu pamětihodnější býti zdáli — uvádí:

»Leta Páně »1618« dne 27. prasince křtěna dcera kněze Jana Aëtia, jmenem Johanna. Kmotrové: Pán Tobiaš Bechyně z Lažan a v Příbrami. Pan Albrecht Myška ze Zluníc a v Příbrami. Pan Voldřich Myška ze Zluníc a na Kamejku, Jindřich, mlynář ze Rmizdic, Jiřík Zebrakovský. Kmotry: Paní Johanna Myškova z Jelčan a Sedlčan, Dorota Pechačka z Vesce, Kateřina Třešňáčka ze Třetí, Kateřina Pavla sládka manželka, Kateřina Zebrakovská.«

»Leta Páně »1619« dne 7. prasince pokřtěn syn Daniel, Pavlovi Khoc Sušického, toho času Rector Kamejský. Matka jeho Dorota. Kmotrové: Jan Kohout, Marek Křesadlo — rychtář Kamejský, Pavel sládek, Ledvinka Kamejský, Jiřík Nosákovec z Zebrakova. Kmotry: Dorota Kněze Pavla Sabina manželka, Kateřina Třešňáková, Lidmilla Motyčková.«

Mezi »potvrzenými ke stavu sv. manželství« vypisují se:

»Leta Páně »1619« dne 3. měsíce března: kněz Václav Sigismundus, Krásnohorský farář (!): potvrzen k stavu manželskému s Alžbětou, švadlenou J. M. paní Johanny Myškovy.«

»Leta Páně »1623.« dne 1. ho měsíce ledna (!) oddán k stavu manželskému Jiřík Liliem plot Strážnický (snad syn faráře Pavla) (na ten čas rector Kamejský) s Annou, dcerou pozůstalou po neb. Koláčkovi, od kněze Jana Xilandera.«

Jak smutný skytají řádky tyto obraz zkázy, již propadla tehdy ve vlasti naší věc sv. víry, svěřena jsouc kněžím ženatým a ženícím se; jak plněny asi ostatní církevní předpisy, když »rector« o novém roce veselku slaví! Kněz Václav Sigismundus mimoděk mi připomíná smutný hmotný stav kněží utrakvistických, kteří asi často — aby se nejspíš dožebali přízně panské — i švadleny pánův svých sobě k manželství brali!

Však i v Kamýce smutné asi vedeny mezi oběma duchovníky spory o příjmy! Soudím tak, že opsáno shledávám do podrobná — kolik kdo z osadníků povinen jest dávat: desátku, ouroku, obilí, dříví, kuřat. Na počátku pak toho seznamenání třikrát se čte: »Nota bene.« Patrno, kolik asi na tom záleželo »správcům církevním«, aby měli v rukách nějaký právoplatný spis, na jehož základě by nemusili trpěti, aby kazatel luteránský sobě jejich příjem bral! Proto zapsali vše — do matriky!

Bylo pak — jakž výpis zní:

»Summa všeho desátku polu letního z osady Kamejské, tak jakž toho leta »1621« od správce církevního toho času tu zůstávajícího vyhledáno bylo, kromě co za fůry a od roli platu přijde:

Dvaceti čtyři kopy míšensky a čtrnáct bílých.*) Sutého obilí všeho: půl šesta věrtele ovsa za celý rok. Slepíc starých »16« anebo »32« kuřat za celý rok. Roboty »4« dní, ze Lhotky nic, za celý rok.«

»Roli, co užíváno bylo toho času od kněze, za farou jest pod devět strychů pražský míry, což by však na vozim se sítí mohlo.«

»Sena všeho sotva bývá »3« žebřinky, aneb jak ouroda.«

Sedláci z osady Kamejské, kteří

*) Což by podle našich peněz činilo na 60 zl.

potahy mají, též s potahy i z městečka sousedé, po fůře dřev kněží udělají mají, a kdo by dřev nepřivezl, jest povinen zaplatiti po »7« gr. míš.»

A poznamenává tu pak:

»Tohoto platu málo se platí, někteří toliko to činí, ale jiní nechť!«

Potom následuje »poznámenání, co kdo z Kamejckých sousedů drží kněžských polí a s čím i pod jaký plat obnoveného leta »1622«.

Dílce polí nazývají se na př.: Na poklově, nad Rybníčkem, plužina, nad Kavkou, za poklovou — »přez ní stezka ke Zduchovicům«, hony proti hradu, za Jankovým (t. j. polem), čtvrt hon pod hradem, proti hradu až po potok, Vostrůvek nad rybníčkem, vinice, pod hájkem, proti Čermákům. a pod.

Pachtýři těchto polí se uvádějí: Maruše Švehlova, Mikuláš Jaroušků, Jan Steklej, Mikoláš Štěrba, Jan Bartouněk, Jiřík Lucerna »jsa toho času šenkýřem v Skoupých chalupě«, Holaš, Kubát, Makásek, Lacyna.

Platu vynášela ta pole úhrnem 7 kop míš. 12. bíl. grošů. *)

Odevzdání stalo se »s povolením dobré paměti urozeného a statečného rytíře pana Voldřicha Myšky, po něm s povolením též syna jeho, pana Smíla, držitele statku Kamejckého, a potom za pana Tobiáše Bechyně.«

Pan Voldřich totiž musil po bitvě bělohorské z vlasti vyjít; nejspíš Bechyně synovi jeho poručnikoval — ale ani ne rok. Prodán statek hned roku následujícího, císařem paní Polyxeně Lobkovicové na Vys. Chlumci.

Tehdejší osada objímala — jak ze zápisu desátku a ouroků vysvítá, následující dědiny: Městečko (jindy se píše městys) Kamejk. Vsi: Nový Hošín, Lhota Švastalova, Zhoř, Proutkovic, Žebrakov, Zduchovice, Velká, Rmizdice, (!) Býčice, z Luhu dva, ves Dražkov, Na císařství a Vesce. **)

Jména pak usedlých uvádějí se tato: V Kamejku, počtem 42: Adam Kohout, Anna Truhlářka, Jan Hájek, Mikuláš Jaroušků, Matěj Holan, Jan Kohout, Maruše Švehlova, Anna Beronka, Jan Žebrakovský, Jan Vztekly, Marek Křesadlo, Jan Kubát, Jan Kočí, Anna Tomášková, Šimon Hrabáčkův, Vít Ko-

láček, Bartouněk, Mikoláš Štěrba, Václav Kubát, Matěj Kubát, Jan Holaš, Vít švec, Matěj Rehořů, Jan Makaš, Václav Kubat, Hejrovo místo (nejspíše prázdno stálo, že majetníci z něho do ciziny ušli), Václav Víšek, Jíra Anjelíčků, Jan Makaš, Tomáš Toman, Václav Žebrakovský, Prokop Krušina, Tomáš kovář, Jan Koniček, Vít Kuchař, Václav Švestka, Dorota Truhlářka, Dorota Bartouňkova, Pavel Kolaček, Václav Hejra, Jíra zámečník, Skoupý.

V Hosíně: Petr Petrus, Václav Mojžíšů, Bartoň Pavlíků, Šebestian Holeček, Petr Klobovíc.

Z Lhoty Švastalovy: Jan Švastal, Havel Biskup, Matěj Lacina.

Z Zhoře: Václav Hodouš, Mikoláš Lipka, Václav Balatý, Jan Martinků, Petr Man, Jan Balatý, Jan Hruza, Jíra Hruza.

Z Proutkovic: Matěj Máchů, Václav Skřivánek, Václav mlynář, Tobiáš, Jakub Lipka.

Z Žebrakova: Jiřík Žebrakovský, Lukáš Bartošů, Matěj Motyčka.

Z Zduchovic: Kříž, Šimon Linhart, Bartoň Hampejs, Jan Máchů, Jiřík Betanský, Pavel Frank, Martin Máchů, Tomáš Soudný, Jan Čeríček.

Z Velkých: Jakub Kubiček, Jan Mlynář, Mikoláš Prošek, Kateřina Korbelka, Jan Bareš, Jíra Žid, Matouš Hupčich, Matěj Řehák, Jíra Palýr, Jan Řehák, Václav Svatoň, Brychta, Štěpán Prošek, Jarolimek, Jíra Marků, Matěj Krejčí, Říha Palýrů, Bartoň Moučka, Jan Soukup, Václav Beznohý, Petr kovář, Václav Švehla, Matěj Halapaš, Jan Čůra, Jan Zákora, Tomáš Pliců, Šimek z Blatnice, Havel Boreška.

Z Rmizdic: Jan Jindřich, Maruška Janušková, Václav Kunel, pan Václav Hruška, Matěj Linhart, Maruše Jindřichova, Martin Soukup, Jan Haták, Martin na Ševcově, Jíra a Matěj Filipů, Jíra Filip, Ondřej Krémář.

Z Býčic: Říha Hruběpil, Jan Šípec, Václav Kalina, Mikuláš Mařík, Václav kovář.

Z Hrachoviště se jménem neudávají.

Z Luhu toliko dva se přiznávají k tyto osadě: Zachariáš Pfosser a Martin Krška.

Z Dražkova: Bartoloměj Šibal, Vavřinec Šid, Matouš Nemastil, Jan Pálen, Mikoláš Máchů, Jan Šimon, Jíra Vavřinců, Adam Rubín, Jaroš Klob,

*) Našich 18 zl.

**) Nynější farní osada z těchto obcí toliko se skládá: Kamýk, Vápenice, Titi, Velká, Zduchovice a Žebrakov.

Jiřík
pole
N
osad
nice
lav J
Vav
Jech
Z
kýho
Sanc
Vít
Vít
Václ
nářil
Vít
na P
F
15,
ze J
kopu
12 k
»162
Xila
kvis
— fa
Jan
ních
1855
křes
naje
Jezu
mec
vici
celé
Z
vys
Posy
neka
práz
F
kněž
těžk
krut
diti
a Po
leda
že j
mej
kter
spis
asi v
Chlu
z v
zov
ari

Jiřík Pálen, Martin Komenda, Jan Hum-
polecký, Mikoláš Radobyle.

Na císařství: Ještě tito k této
osadě se hlásí od polu: Kliment z Vápe-
nice, Vit Sobotka, Bartoň Temelín, Vác-
lav Ješiček, Jakub Zborník, Václav Dupal,
Vavřinec Jechortů, Jan Vazalů, Matěj
Jechort, Jan Turek, Kmochan, Doušek.

Z V e s c ů: Matěj Řehák, ze Zýkov-
ského, Václav Býna, Jan Tvarocho, Pavel
Sandal, Daniel Zelený, Křištof Fiala,
Vit Stojepsal, Tomáš Kokeš, Jakub Král,
Vit Král, Marek zmučený, Jira Ješičků,
Václav Skopový, Vit Bohatý, Jan Mly-
nářik, Václav Bílá noha, Pavel Pleskač,
Vit Kroupa, Jan Haban, Vítek na vršku,
na Pinkasově, Pavel Čech, Jira na Tahavě.

Platili po groších: po 1, 3, 5, 6, 10,
15, 20. Nejvíce platu měl Jan Svastal
ze Lhoty Svastalovy, a sice ročně jednu
kopu ourokův a šest slépíc starých, nebo
12 kuřat.

»Extrakt« uvádí zápisy jen do roku
»1623«, kdy zapisoval ještě kněz Jan
Xilander — nejspíše poslední z utra-
kvistických, — vlastně z luteránstělych
— farářů Kamýckých. Také asi též kněz
Jan posledním jest z vlastních duchov-
ních správcův osady této až do roku
1855. Potom zaznamenány nejsou až
křestý a oddávky rokem »1643« počí-
naje, a to již kněžími katolickými —
Jezuity, kteříž paní Polyxenou na Chlu-
mec povolání i v nedalekých Petro-
vicích přebývajice, duchovní správu po
celém okolí, »excurendo« opatrovali.

Ze zápisy letem »1623« končí, dá se
vysvětliti tím, že týmž rokem paní
Posylena Kamýk koupila a dojísta všem
nekatolickým kněžím, aby jejího zboží
prázdní byli, rozkázala.

Kdo po těch dvacet let Kamejckým
kněžské úkony konal, neznámo. Bylo asi
těžko v době, kdy vojna třicetiletá tak
krutě ráčila. Ale dá se bezpečně sou-
diti, že tak činili Jezuíté z Chlumce
a Petrovic. Rokem pak »1643.« ku konci
ledna upraveny už aspoň poměry tak,
že jeden z Tovaryšstva za faráře Ka-
mejckým a Krásnohorským zřízen jest,
který však na osadě své nebydlil, nej-
spíše, že neměl v čem, že farní obydlí
asi ve zříceninách ležela, ale z Vysokého
Chlumce dojížděl. Jasně tak vysvítá
z výpisův, z nichž některé pro jich rá-
zovitost slohu přidávám:

První zápis:

»Leta Páně »1643« to jest 31. Janu-
arii za správy duchovní dvojí cti hod-

ného kněze Pana Pátera Bartolomaeusa
Crispina, Jezovita, tyto níže podepsané
jména Křtěných dítek, a to pro při-
tomnou a budoucí paměť jsou zapsána
ode mně: Mathaeus Schola Žebracens,
m. pr. *)

»Dne 22. Novembris okřtěn Václav,
syn Martina z Dražkova. Kmotrové:
Jaroš, Jan a Anna, Matce toho dítěte:
Kateřina (roz. bylo jméno). Od dvojí
poctivosti hodného kněze Bartoloměje
Cryšpina, Jezovita.«

»Dne 20. decembris. Okřtěna jest
Eva, dcera Adama Krále z Hrachov-
yšítný. Matce: Anna. Kmotry: Pavel
Svec, Kateřina Vystydka, Kateřina Bez-
děkovic z též vsi. Za času Kněze Ber-
narda Heřmana, Jezovita, a faráře Ka-
mejckého a Krásnohorského.«

»Dne 25. decembris. Okřtěn jest
Tomáš, Syn Vavřince, podruha Balon-
nova z městyse Kamejka. Matce: Bar-
bora. Kmotrové: Martin Skála, Daniel
Pekař, sousedé téhož měst. Kmotra:
Alžběta Balounka. Zkrze kněze Václava,
Jezovita, na zámku Chlumci zůstávají-
cího.«

»Dne 24. Januarii leta Páně »1644«
okřtěn syn Jiříka Chýle ze vsi Bražný;
mateři Lidmila a Kmotr: Tobiáš z Hera-
lova mlýna, Václav Záškorá, ze Lhoty.
Kmotra Lidmila z Bražný. Od dvojí
poctivosti hodného kněze Bernarda Heř-
mana Societatis Jesuivite, na zámku
Chlumci zůstávající, držícího faru Ka-
mejckou a Krásnohorskou.«

Rovněž i po katolicku »v manželstvu
potvrzené osoby« od téhož roku již za-
pisovány byly. Tak ku př.:

»Leta Páně »1643« dne 10. octobris
v stav sv. manželství stoupil poctivý
mládenec Bartoloměj Hlavá Hlidický,
s Kateřinou, pozůstalou vdovou po n.
Václavovi Klobovi; v kterémžto stavu
sv. manželství potvrzení jsou od dvojí
poctivosti hodného p. Pátera Bartholo-
maeusa Cryšpina, Jezovita, toho času pří-
sluhujícího v městyse Kamejce a Krasný
Hoře a zůstávajícího na zámku Chlumci.«

»Leta »1644« dne 20. Junii Mikuláš
Martinů z hořejší Lhoty potvrzen jest
stavem Manželským s Kateřinou dcerou
Jana Koníčka z Městys Kamejka, při
přítomnosti Mikuláše Svehly, rychtáře,
Martina Skály, Jiříka Lucerny, Mande-
liny Mynářky, Kateřiny pekařky, Mary-

*) Bez pochyby nově zřízený »rektor«.

ány Hájkovy, Doroty Bachorkovy, všickni z téhož měst. a to od dvoji poct. hodn. kněze Bernarta Heřmana Societatis Jesovitae na zámku Chlumci zůstávající.

Podáváje řádky tyto — jakožto příspěvek dějepisu městečka Kamejka a ko-

stela jeho, nemohu uchrániti se poznámky: jak mnoho důležitého materiálu historického chovají staré matriky, kostelní účty a t. p. Třebas jich prohlížení práce jest úmorná, výsledek skýtá za to nejbezpečnější světlo historii naší!

Různé zprávy.

Výroční zpráva „Vocela“ o opravě chrámu sv. Barbory v Kutné Hoře. (Pokračování).

Činí se proti způsobu hlasování, jak jsem jej prohlásil nějaká námitka?

Dám tedy předně hlasovati o odstavci prvním a druhém tištěného návrhu komise.

Žádám pány, kteří s návrhy souhlasí, aby vy-
zdvihli ruku.

Jsou přijaty.

Nyní přijde k hlasování návrh pana posl. Müllera, totiž druhý odstavec původního návrhu, jelikož první odstavec byl vzat zpět.

K uhrazení schodku 9450 zl. vzešlého archaeologickému sboru „Vocela“ v Hoře Kutné při provedení dekorativních a figurálních částí presbyteria chrámu sv. Barbory vkládá se na rok 1890 částka 3.600 zl. do rozpočtu zemského.

Žádám pány, kteří tento návrh přijímají, by
vzdvihli ruku.

Návrh jest zamítnut.

Nyní dám hlasovati o odstavci třetím tištěných
návrhů.

Žádám pány, kteří s tím souhlasí, by vy-
zdvihli ruku.

Jest přijato.

A nyní dám hlasovati o čtvrtém odstavci tiště-
ných návrhů.

Žádám pány, kteří s tím souhlasí, by vy-
zdvihli ruku.

Návrh jest přijat.

Obnova fresk v kapli sv. Václava (r. 1889).

Co do vnitřní správy chrámové požádal dne 12. prosince 1888 správní výbor vešl. c. k. místodržitelství za svolení, aby obnovu fresk v kapli sv. Václava na účet legátu zemřelým medikem p. Prokopem Slavíkem učiněného, provést mohl. Ku práci té doporučen pan Fr. Sequens, profesor při malířské akademii v Praze.

Připisem pak c. k. okresního hejtmanství v Kutné Hoře oznámeno sboru, že dle došlého vý-
nosu vešl. c. k. místodržitelství ráčil Jeho Excel. pan c. k. ministr kultu a vyučování výnosem ze dne 4. srpna č. 16996 sděliti, že c. k. centrální komise pro zachování historických a uměleckých památek byvši o projektované restauraci freskových

maleb kaple sv. Václava v kostele sv. Barbory v Kutné Hoře uvědoměna, restauraci tuto na vě-
domí vzala a připomenula, že profesora pana Fr. Sequense z Prahy na základě jeho prací na poli monumentálního malířství za výtečně schopnou sílu ku provedení zmíněných restauračních prací považuje.

Na základě tohoto rozhodnutí svoluje vešl. c. k. místodržitelství, aby restaurace freskových maleb v svrchu zmíněné kapli provedena byla.

Okamžitě postaveno řešení čtyřpatrové — a práci totiž polepením celé kaple tuhým papírem lepidlem natřeným započato ihned: Než jak velké bylo naše zklamání, když papírem sejmout nátěr vápený — ale ohromné plochy klenby i stěn byly malby prosty.

Nalezeny fresky toliko na stěnách a sice na straně východní a nad tumbou oltářní, ukřižování Spasitele s Marií a sv. Janem a nad ním ve velkých rozměrech malovaný koberec. V dílci třetím jsou jen fragmenty dvou světů, z nichž jeden dle pří-
znaku dobře uchráněného jest sv. apoštol Jakub.

Na straně západní fragmenty obrazu umučení sv. Kateřiny z Alexandrie, pak úplný obraz před-
stavující, jak dva kovkopové nesou znak kutno-
horský s korunovaným (Wladislav) zdobený.

Dovedně vzorkovaný koberec v pozadí — bo-
hatě vyšívaný slavnostní bílý háv obou kovkopů —
neobyčejně bohatě provedená koruna, kutnohorský
znak s W. zdobící dodává obrazu tomu zvláštního
rázu. Nad korunou v borduře důmyslně provedené
lze čísti: „Vivat Vladislaus.“

V spodním obraze pod krásnou arkaturou z opě-
ných oblouků vysokého kůru vzatou jsou po obou
stranách otevřeného výklenku poprsí dvou mužských
postav rovněž na dovedně vzorkovaném fialovém
koberci.

Obraz podokenní, představující pracující havěře
pro hrubé tesy, aby se zachytila nová omítka,
jakož i pro trvalou vlhkost zdíva, nebylo lze do-
podrobně určit. Stane se tak v létě roku příštího.

Na klenbě téže kaple shledány původní malby
jen v jednom poli — jsou to vrchní částky dvou
ženských postav, moudré a nemoudré pany před-
stavující. Mimo to nalézají se tu zbytky bordur,
kolem pasů klenby se vinoucích.

Malby tyto pocházejí ze XVI. věku a jsou
v ohledu umělecko-průmyslovém a dekorativním

pro
stáva
byl o
jicel
Seque
ty p
vodn

přání
byla
plochy
plnit
co ob
zdání
histori

Ó
dne 3
němu
p. pro
ubezpe
nebude
káva s
Do
roku 18

Byl sk

Vy
svolivi

Prac
pro J. M
Haise v
J. Milost
v Králov
pro nejd
na Strah
pro dp. F
L a m p a
v Třebon
pro blaha
kářku ve
pro důst.
tíla, farář
Ant. Neu
Heiders,
Ferd. Sch
na host
níka v Kr

Rozli
tajemníka
Hynka H
pod me
finěvsi.
faráře v
pro dp. F
na Moravě